Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 86. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 8-го ТРАВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 8, 1986 No. 86. VOL. XCIII

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА ДО ПОБОЖНИХ БРАТІВ І СЕСТЕР В УКРАЇНІ І ПО ВСЬОМУ СВІТІ РОЗСІЯНИХ, ЩО ЙОГО ПЕРЕДАЛА В УКРАЇНУ РАДІОВИСИЛЬНЯ „ГОЛОС АМЕРИКИ"

Христос Воскрес!

Цим радісним привітом вітаю Вас, мої дорогі й улюблені, у це найбільше і найвеличніше свято. Учора вночі, зібравшись перед закритими храмами, в темряві ночі, ми востаннє згадували муки і хресну смерть Спасителя, який приніс людям науку любови, співчуття, милосердя, доброзичливости; який прийшов на світ, щоб знову зробити нас дітьми Божими, співучасниками Божого Царства, але був відкинутий людьми і засуджений ними на жахливу смерть. І тоді в темряві ночі пролунало урочисте Христос Воскрес, відчинились брами церковні і храми спалахнули тисячами вогників. Страждання Голгофи відійшли в тінь, а на їх місце прийшла радість Воскресіння, перемоги над злом, над смертю.

Щоправда, вороги Христові ніколи не визнали своєї поразки. Протягом віків вони творили Голгофу за Голгофою для християн і їхньої Церкви. А для побожного українського народу вони створили у нашому столітті незнану в історії людства Голгофу, яка забрала з собою кількадесят мільйонів жертв, принесла руїну Українській Автокефальній Православній Церкві, закріпачення селян, хажливий голод, ліквідацію найкращих культурних і наукових сил, не перебираюче в засобах російщення й обмосковлення та намагання вирвати віру з душі нашого

(Закінчення на стор. 4-ій)

Дружина губернатора Массачусетс не допускає українців

Бостон. — Як подає місцева бостонська преса, дружина губернатора Массачусетс, Кітті Дукакіс, яка спонзорує відзначення річниці голокосту в стейті в дні 9-го травня ц.р., не згодилася на співучасть у цьому святкуванні українців.

Хоча українські мешканці того стейту вже від довгих місяців старалися щоб їх включити у відзначування голокосту, в якому крім нищення жидів будуть згадувати також ґеноцид у Вірменії та Камбоджі, К. Дукакіс заявила, що „було б нетактовним" запрошувати українців з уваги на їхню ролю в нищенні жидів у Другій світовій війні.

Її заява глибоко вразила українців і вони щераз просили змінити рішення К. Дукакіс, а коли це не увінчалося успіхом, заявили що помимо того будуть брати участь у відзначуванні смерти мільйонів жидів, вірменів та камбожців тому, що у Великому голоді в СССР в 1932-33 роках режим знищив сім мільйонів українців.

Вийшов новий памфлет про православне питання в УССР

Кеймбридж, Масс. (ФК-У). — Заходами Фонфу Катедр Українознавства (ФК-У), в серії інформативних видань з приводу українського Тисячоліття Християнства, появився новий памфлет „Українське православне питання в УССР". Це перевидана і доповнена стаття д-ра Франка Сисина, члена дирекції Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ), яка була поміщена в журналі „Релігія в комуністичних країнах", що його видає Кестон коледж (Англія).

В статті д-р Сисин подає історію Української Православної Церкви й аналізує її теперішню ситуацію.

Він пише: „Тісна співпраця поміж советським урядом і Російською Православною Церквою відносно справ українського православ'я мабуть буде продовжуватися, а навіть зростатиме із наближаючимся святкуванням Тисячоліття. Одначе, можна сподіватись, що велике число українських вірних, які є включені до Російської Православної Церкви, постійне невдоволення українських патріотів русифікаційною політикою советського режиму, контакти з українцями за кордоном , як і ідентифікування Тисячоліття з Києвом викличе опозицію до сучасної ситуації".

Д-р Валентина і Степан Савчуки та Галина і Володимир Шиприкевичі умо жливили видання цієї публікації своїми щедрими пожертвами.

Памфлет можна замовляти, пишучи на адресу: Harvard University, Ukrainian Studies Fund 1583 Massachusetts Ave. Cambridge, Mass. 02138.

Ціна памфлета — 1 дол.

Н. Дац виступить в Карнеґі Голл

Ню Йорк. — В неділю, 11-го травня ц.р., о год. 1:30 по полудні, відбудеться концерт молодих мистців, який влаштовує Ассоціяція учителів музики в Ню Йорку в малій залі Карнеґі Голл, 154 Вест 57-ма вулиця. В ньому візьме участь Надія Дац, учениця УМІ, кляси Таїси Богданської. Судді вибрали з репертуару Надії „Думу" Довженка до програми концерту.

Н. Дац

На Союзівці відбудеться зустріч гайденавців

Кергонксон, Н. Й. — За інформаціями організаційного комітету, тут на вакаційній оселі УНС Союзівка в днях 28-го і 29-го червня ц.р. відбудеться чергова зустріч колишніх гайденавських гімназистів, учнів народної школи і колишніх мешканців того табору. В програмі зустрічі — офіційна частина, висвітлення прозірок про сучасний Гайденав і дотеперішні гайденавські зустрічі в ЗСА й Канаді, таборові експонати, бенкет, Богослуження в обох віровизнаннях і забава.

Зустріч заповідається чисельною і цікавою. Грає оркестра Богдана Гірняка з гостинним виступом І. Бортника.

ПЕРЕЛОВЛЕНЕ РАДІОМОВЛЕННЯ З УКРАЇНИ ОПИСУЄ ЖАХ КАТАСТРОФИ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Голляндський ентузіяст аматорського короткохвилевого радіо (ham radio) заслухав вістку, яку передав з України до Японії невідомий надавець на короткохвилевому апараті. Анніс Кофман заслухав цю вістку у вівторок, 29-го квітня ц.р., о год. 11:15 голляндського часу.

Надавець вістки з України звучав дуже переляканий і своєю слабою англійською мовою сказав:

„Ми знаємо, що не один, а два реактори є знищені і горять. Сотні, сотні померло і є поранені від радіяції, а їх може бути ще більше. Ми чули сильні вибухи. Багато померлих не можна усунути через радіяцію на їхніх тілах. Це є справжня катастрофа. Тисячі людей евакують і вони тікають з дітьми і тваринами на південь. Я є 20 миль від них, але я справді не знаю, що робити.

Людям дають застрики, але я не знаю чи ці застрики допомагають на радіяцію. Я боюся, що буде брак здорової поживи і води в найближчих днях. Я стараюся нагромадити харчі. Я справді не знаю, чи наші провідники знають, що робити, тому, що це справжня катастрофа. Ви не можете собі уявити що тут коїться, усі ці смертні випадки і вогонь. Благаю, скажіть світові щоб нам допомагав".

А. Кафман подав, що коли японський відбирач передачі питав свого розмовника з України про ближчі подробиці, в голоснику були такі сильні голоси, що не можна було нічого почути. Він однак певний, що розмова, яку переловив, була правдива, бо він, як спеціяліст від короткохвилевих передач, добре знає коли і як хто говорить. В тому випадку він знає, що це була сильно перелякана людина, яка не знає що робити.

А. Кофман переконаний, що надавець своєю слабою англійською мовою хотів передати світові вістку про жахливу нуклеарну катастрофу в Україні.

Леґіслятура Ню Джерзі висловила співчуття для українців

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як подає щоденник „Стар Леджер" з вівтірка, 6-го травня ц.р., стейтова асамблея Ню Джерзі висловила свої співчуття українським мешканцям Ню Джерзі.

Спонзором резолюції був член асамблеї Джозеф Чарлс, який заявив перед членами асамблеї, що стало тепер ясним, що катастрофа нуклеарна в Чорнобилі є найбільшою, яка досі скоїлася. Хоча ніхто не має точного і ясного образу, що дійсно сталося і вістки є дуже суперечні, однак є ясним, що це нещастя потягнуло за собою велике число жертв в Україні. Це є також причиною великого занепокоєння серед українських американців в Ню Джерзі,

які ніяк не можуть отримати вісток від своїх рідних в Україні і не мають можливости дати їм допомогу. — Дж. Чарлс.

Л. Артимів виступить в Ню Йорку

Ню Йорк. — В суботу, 10-го травня, о год. 8-ій вечора, в залі Алис Таллі Голл, виступатиме відома піяністка Лідія Артимів, як акомпаньяторка на фортепіяні для сопрано Беніти Валенте. В програмі пісні світових композиторів.

Ціна квитків 16 дол.

А. Щаранський відвідав І. Дем'янюка

Тель Авів, Ізраїль.— Анатолій Щаранський, недавно звільнений політв'язень, що перебуває в Ізраїлі, відвідав у тюрмі Івана Дем'янюка, який під мнимим закидом коляборації з нацистською Німеччиною і мордування в'язнів у концентраційному таборі в Треблінці чекає на суд в Ізраїлі.

Щаранський перебув десять хвилин на розмові з Дем'янюком привітавши його жидівським привітом „шальом". Вони розмовляли спершу в англійській мові, а відтак перейшли на російську. Як подає жидівська преса, І. Дем'янюк був видимо здивований відвідинами, але розмова відбувалася в приязному тоні та обидва співрозмовці усміхалися до себе. І. Дем'янюк заявив, що обставини в тюрмі є добрі і він не може на нічого нарікати.

Відвідини А. Щаранського у І. Дем'янюка відбулися з нагоди бажання А. Щаранського відвідати найбільше сторожену тюрму Рамє біля Тель Авіву, де саме чекає оскарження І. Дем'янюк, та порівняти ці приміщення з тими, в яких він сидів в СССР.

Як повідомляють з Тель Авіву, в неділю 27-го квітня ц.р., І. Дем'янюкові продовжили знову на 15 днів термін очікування офіційного оскарження, з приводи буцімто нового доказового матеріялу.

Після оглядин в'язниці А. Щаранський сказав, що якщоб він мав такі приміщення в СССР, він ніколи їх не опустив би.

МОСКВА СПИХАЄ ВИНУ ЗА НУКЛЕАРНУ КАТАСТРОФУ НА „МІСЦЕВУ ВЛАДУ"

Москва. — Засяги нуклеарної катастрофи у місцевості Прип'ять біля Чорнобиля, приблизно 80 миль від Києва в Україні, мусіли бути дуже трагічні коли советські урядові і партійні речники кожного дня признаються до все більших й більших помилок, — кажуть політичні спостерігачі і західні дипломати в Москві.

У вівторок, 6-го травня ц.р., на спеціяльній пресовій конференції, скликаній міністерством закордонних справ, з участю західніх і советських кореспондентів, один із заступників голови Ради Міністрів Боріс Щербина признався, що евакуація населення Прип'яті й доколишніх загрожених нуклеарною радіяцією місцевостей, розпочалася 36 годин після того, як почався вогонь в реакторі і радіоактивні хмари насичували простір цілої України в першу чергу, а потім також сателітних і західніх европейських держав. Очевидно, у випадку катастрофи таких розмірів, Політбюро, Центральний Комітет і компартія взагалі ніколи не винні, тому Щербина знайшов козла відпущення у „місцевій владі", яка, мовляв, не добачила загрози для населення Прип'яті і Чорбиля й тому зарядила евакуацію 36 годин пізніше, як було потрібно.

„Перші інформації, які ми тут в Москві отримали від місцевих чинників і ті, які члени Політбюра здобули в Києві кілька днів пізніше, дуже різнилися одні від одних", — заявив советський віцепрем'єр, показуючи пальцем знову ж таки на „місцеву владу", тобто на кремлівських васалів в Україні, що їх під теперішню пору очолює Володимир Щербицький, член Політбюра, ЦК КПСС і перший секретар комуністичної партії України, позиція якого не є надто сильною після того, як у Кремлі владу перебрав Міхаїл Ґорбачов.

Метою скликання пресової конференції в Москві було, як кажуть спостерігачі, дещо злагіднити критику західніх держав, які дуже обурені мовчанкою Москви про саму катастрофу і нуклеарну радіяцію про яку, наприклад, Скандинавські країни довідались вже тоді, як радіоактивні хмари висіли над їхніми країнами.

Б. Щербина заявив на пресконференції, що вогонь в реакторі розпочався о год. 1:23 по півночі в суботу, 26-го квітня, а евакуація населення розпочалася в неділю, 27-го квітня о год. 2-ій по полудні. Згідно з його інформацією було евекуйовано 40,000 осіб. Причиною катастрофи в Чорнобилі була хемічна реакція в реакторі, — каже Щербина.

Під час пресконференції ані Щербина, ані інші советські офіційні речники не подали який відсоток радіяції був після вибуху, які шкоди спричинив вогонь реактора, скільки було жертв в людях та інші детайлі. Газета „Ізвєстія" у числі з 7-го травня ц.р., подала тільки коротку інформацію, що усі особи, які під час катастрофи були в околиці вибуху, переходять тепер докладне медичне обслідування, яке включає докладну аналізу крови, яка буде повторюватися на протязі цілого року.

Георгій Арбатов, директор советського Інституту для студій проблем в Канаді і ЗСА заявив, що кремлівські лідери отримили менш більш докладні інформації щойно в неділю, 27-го квітня. Анатолій Г. Ковалєв, перший заступник міністра закордонних справ СССР, обвинувачував З'єднані Стейти Америки за „ведення гістеричної кампанії" проти Совєтського Союзу, щоб таким чином відвернути увагу світу від советських мирних ініціятив.

Хоче цього Москва чи ні, вона буде змушена в майбутньому признатись, що нуклеарна катастрофа в Україні була жахливою і її наслідки місцеве населення відчуватиме на протязі десятиліть.

У СВІТІ

У ВИСЛІДІ землетрусу в Туреччині там загинуло 15 осіб і понад 100 були поранені. Землетрус знищив кількасот будинків і матеріяльні шкоди обраховують на кілька мільйонів долярів. Сила землетрусу була 5,8 на скалі Ріхтера. Турецький уряд звернувся до деяких країн, зокрема до членських країн Европейської економічної спільноти, допомогти Туреччині ліками й іншими продуктами, які будуть розділені серед населення, яке потерпіло від землетрусу.

В ЖЕНЕВІ знову відбуваються переговори між представниками урядів Афганістану і Пакістану під наглядом спостерігачів Організації Об'єднаних Націй. „Ми досягнули у переговорах дуже багато, але не могли вирішити основної точки, а саме виведення советських вояків з Афганістану", — заявив один із заступників ґенерального секретаря ОН Дієго Кордовез. Очевидно, цю важливу справу про виведення чи не виведення советського війська з тієї країни, рішатимуть у Москві, — заявили політичні спостерігачі.

АҐЕНТСТВО Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує, що на кордоні між Східньою і Західньою Німеччиною трапився випадок вбивства. 19-річний прикордонник із Східньої Німеччини тяжко поранив свого колеґу і втік до Західньої Німеччини. На поліційний станції він заявив, що колеґа погрожував йому смертю, якщо він намагатиметься перейти кордон на Захід. Втікач попросив політичного азилю в Західній Німеччині. Прокуратура Баварії передала справу до суду і тільки суд може тепер вирішити долю молодого втікача, який мусів вдатися до дуже драстичних заходів, щоб вирватись на свободу.

ШВЕЦІЯ викинула чотирьох чехо-словацьких „дипломатів" з усіх 10-ьх і повідомила про це амбасадора ЧСР Йозефа Кружелю, що усі чотири займалися шпигунською діяльністю. У відповідь на це Прага наказала двом шведам покинути країну. Коли представник шведської амбасади запитав представника міністерства закордонних справ Чехо-Словаччини чи уряд в Празі має будь-які докази про недипломатичну поведінку шведів, йому лаконічно відповіли, що Стокгольм, мовляв, також не представив жадних обвинувачуючих доказів. Виглядає, кажуть політичні спостерігачі, що празькі речники хотіли тільки відплатитися за викинення їхніх „дипломатів".

ДЕРЖАВНИЙ департамент у Вашінґтоні попросив Сирію не підтримувати терористичної групи Абу Нідаля, яка в останньому часі виконала декілька атентатів з наказу лівійського дактатора полковника Муаммара Каддафі. Він не тільки фінансує діяльність тієї палестинської групи терористів, але також дає її до диспозиції вишкільні табори і зброю на території Лівії. Очевидно, Вашінґтон покищо не отримав ніякої відповіді від Сирії в цій справі.

ГОЛОВИ сімох індустріяльних країн, які відбули свої наради в Токіо, засудили міжнародний терроризм і заявили, що це нездорове асуспільне явище треба поборювати усіма доступними засобами, без жадного компромісу в сторону тих держав, які ініціюють, підтримують чи самі переводять терористичні акти. В останній хвилині до цього засуджуючого тероризм документу було додано новий параграф у якому виразно і недвозначно показується пальцем на Лівію, як державу, яка займається тероризмом. Реакція лівійського диктатора полковника Муаммара Каддафі на цей документ була дуже гостра і до певної міри ображуюча. Він з повною іґнорацією до міжнародних відномин заявив, що щойно тепер, мовляв, Лівія розпічне „святу війну Ісляму проти американського імперіялізму".

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКИЙ Уряд посилив нагляд за громадянами Лівії, які проживають в ЗСА. Всього в З'єднаних Стейтах Америки є біля 3,500 лівійських громадян. З них 1,700 є студентами, решта перебуває тут в справах і на відпочинку. Речники ФБІ сказали, що вони не мають будь-якої інформації про намір Лівії провести в ЗСА терористичні акції. „Але ми уважно придивляємось до всіх лівійських громадян", — сказав репортерам один з аґентів ФБІ.

РЕСПУБЛІКАНКА Пола Гокінс, сенаторка з Фльориди, вимагає, щоб СССР припинив будівництво нуклеарної електростанції на Кубі. Вона написала листа урядові Совєтського Союзу, який був переданий амбасаді СССР у Вашінґтоні. На думку П. Гокінс, те, що сталося в Чорнобилі, може статися на будь-якій советській нуклеарній електростанції, бо на них нема необхідних запобіжних заходів безпеки від нуклеарного затроєння. Електростанція, яку СССР будує на Кубі, знаходиться всього 90 миль на південь від Фльориди.

ПОНАД 200 американських письменників надіслали телефонограму начальникові табору в Барашево у Мордовії, де перебуває поетка Ірина Ратушинська. Письменники висловлюють турботу станом здоров'я І. Ратушинської, яке різко погіршилося за останній час. „Смерть Ірини Ратушинської викличе величезне обурення всієї громадськости Заходу", — заявили американські письменники. Телеграму підписали президент американського ПЕН-клюбу Норман Мейлер, а також Артур Міллер, Курт Воннеґут, Френсис Фіцджералд та інші.

ГРУПА астронавтів і інженерів, які 25 років тому брали участь у підготові першого американського міжпростірного корабля, пільотованого Аланом Шепардом, зібралися в Центрі міжпростірних полетів в Кейп Канаверал, щоб відзначити цю славну річницю, а також вшанувати пам'ять сімох членів залоги міжпростірного корабля „Челленджер", які згинули 28-го січня ц.р. Полет міжпростірного корабля з астронавтом А. Шепардом відбувся 5-го травня 1961 року. Астронавт Криппен, який виступив на зустрічі, сказав: „Рідко вдається досягнути висоти без втрат. Ми перебуваємо тепер не на вершині наших досягнень. Але це мине. Ми вчимося на своїх помилках. Коли ми полетимо знову, а ми обов'язково полетимо, полет цей буде здійснений в більш надійному і потужному кораблі". Р. Криппен додав, що астронавти ніколи не забудуть членів залоги „Челленджера", але це нещастя не перерве наших полетів до зірок, започаткованих 25 років тому.

НАЧАЛЬНИК канцелярії Білого Дому Доналд Ріґен і секретар Департаменту фінансів Джеймс Бейкер сказали в інтерв'ю для телевізії , що американські нафтові компанії в скорому часі залишать Лівію. Однак ні один ні другий не відповіли на запитання, звідки їм відомо про це. Присутність американських нафтових компаній у Лівії зв'язує руки Урядові ЗСА, який вимагає від своїх союзників прийняти економічні санкції проти режиму полковника Каддафі.

ОДИН З керівників Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА), Ричард Трулі, призначив спеціяльну комісію для розслідування інциденту з ракетою „Дельта", яка за 70 секунд після старту вийшла з-під контролі і була знищена з допомогою електронічної апаратури. Невдача з запуском „Дельти" — це друга невдача НАСА в цьому році. Р. Трулі повідомив, що НАСА не запустить ні одної ракети „Дельта" до того часу, поки не будуть вияснені причини останньої невдачі. Він зобов'язав комісію представити не пізніше 2-го липня звіт про інцидент.

ЗАКІНЧИЛАСЯ НАРАДА В ТОКІО

Токіо. — Тут у вівторок, 6-го травня, закінчилася нарада лідерів семи індустріяльних держав вільного світу — Англії, Західньої Німеччини, З'єднаних Стейтів Америки, Італії, Канади, Франції і Японії.

Останній день наради закінчився бенкетом, що його влаштував 85-річний імператор Гірогіто.

Великою перемогою президента Роналда Регена вважають декларацію про боротьбу з тероризмом, яку підписали учасники наради. Декларація характеризує Лівію як організатора міжнародного тероризму. Американські офіційні особи вважають цей документ як санкцію на застосування економічного тиску і військової сили в боротьбі з тероризмом, однак прем'єр-міністер Італії Беттіно Кракci підкреслив, що застосування заходів військового характеру буде порушення духу декларації. Інші союзники ЗСА також дали зрозуміти, що відносяться до військових заходів без ентузіязму.

На нараді відбулося публічне примирення між Вашінгтоном і Парижем. Як відомо, Франція відмовилася пропустити через свою територію американські бомбардувальники Ф-111, які летіли з Англії до Лівії, щоб збомбити військові об'єкти і бази терористів. Два тижні тому президент Р. Реґен публічно критикував Францію за відмову співпрацювати з Вашінгтоном в цій операції. Французький президент Франсуа Міттеран сказав репортерам, що сам підняв це питання під час зустрічі з Р. Реґеном, щоб остаточно покінчити з цим „непорозумінням".

Лідери семи країн вільного світу видали спільний комунікат, в якому закликали Совєтський Союз подати всю інформацію, що стосується катастрофи на нуклеарній електростанції в Чорнобилі. Цей комунікат також є перемогою президента Регена, який настоював на його підписанні.

На нараді було прийнято також рішення про заходи щодо стабілізації обмінного курсу валют і допомоги країнам, які розвиваються.

Лідери семи провідних країн вільного світу виступили з закликом в найближчому часі провести другу зустріч на вершинах між СССР і ЗСА, а також вивести советські війська з Афганістану.

У вівторок, 6-го травня, президент Реґен звернувся з Токіо до американського народу на телевізії і виступив на пресовій конференції, на якій заторкнув багато питань міжнародної і американської політики.

У середу, 7-го травня, в пополудневих годинах, Президент і Перша Лейді прибули до Вашінґтону.

УПРАВЛІННЯ ХАРЧІВ і ліків викрило, що нове лікарство проти болю, Сапрол, є небезпечним та шкодить ниркам. Ляборaторія МкНіл виробляє це лікарство, яке продається тільки за рецептою. Управління радить лікарям приписувати це лікарство тільки в наглій потребі і не пацієнтам, які мають проблеми з нирками.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Конференція у Токіо

Головною причиною виїзду президента Роналда Реґена на Далекий Схід на 13 днів була давно заповіджена вершинна конференція у Токіо для фінансово господарських справ. Однак у міжчасі сталися дві події, які висунулися на перше місце зацікавлення усіх державних лідерів: відплатний рейд Америки проти Лівії, як найбільшого спонзора міжнародного тероризму, і вибух нуклеарного реактора в Україні. І тому до таких точок денного порядку цієї конференції, як перевірка монетарної системи, проблеми міжнародної торгівлі у зв'язку з астрономічним дефіцитом торговельного балянсу Америки, що може довести до впровадження високих імпортових мит в Америці і скасуванням вільної торгівлі у користь торговельного протекціонізму, справи запотребування на нафту країнами Західньої Европи і т.п. — до тих усіх точок порядку нарад вершинної конференції у Токіо додано ще справу міжнародного тероризму та кращої забезпеки проти загрози вибуху атомових реакторів.

Найпершим прилетів до Токіо італійський прем'єр Беттіно Краксі. Швидко потім надлетіли прем'єр Канади Браєн Малруні, прем'єр Великобританії Марґарет Тачер, канцлер Західньої Німеччини Гельмут Коль і французький президент Франсуа Міттеран разом із новим прем'єром Франції — політичним противником Міттерана — Жаком Шіраком. Президент Реґен мав уже нагоду приватно розмовляти з японським прем'єром Ясуміро Наґасоне, який грає ролю господаря. З'їзд лідерів сімох найбільш упромисловлених держав та їхня нарада у одному палаці у Токіо — це така примана для міжнародних терористів, що японський уряд змобілізував для охорони таких достойних, але клопітливих гостей — всю японську уніформовану і тайну поліцію і спеціяльні частини армії з гелікоптерами та поставлення військових стеж на всіх довкільних дахах. Терористи справді не могли відмовитись від спроби бодай налякати членів цієї конференції. У минулу неділю понад палацом, у якому зібралися достойники, перелетіли три ракети. Ні одна не поцілила цього палацу, а поліція віднайшла ракетну викидню за півтори милі від цієї цілі. Покищо ні одна організація не призналася до такого „геройського" вчинку.

Цей останній терористичний акт допоміг зібраним у Токіо лідерам знайти кращу спільну мову щодо проблеми міжнародного тероризму. Речник президента Реґена, як і сам державний секретар Джордж Шулц, заявив, що сподіваються осягнути спільний фронт всіх сьоми заступлених у Токіо країн у справі спільного поборювання тероризму, дармащо деякі з тих країн мають тісні торговельні зв'язки або з самою Лівією або Сирією та Іраном, двома іншими гніздами терористів.

Відомо, що у рішенні Реґена перевести летунський рейд проти Лівії він опинився осамітненим, бо з усіх західніх союзників Америки одна тільки Марґарет Тачер, дозволила вжити для того рейду американські ескадри, стаціоновані в Англії. Зате президент Міттеран не дозволив навіть на перелет отих американських літаків понад Францією, в наслідок чого вони мусіли летіти окружним шляхом з конечністю додаткового пального в повітрі. Англійські соціялісти, опозиційні до уряду консервативної Марґарет Тачер, використали кампанію проти неї і для підтримування Москвою протиамериканських демонстрацій. Зате у Франції прилюдна опінія натаврувала Міттерана за невдячність супроти Америки і він програв парляментарні вибори. Вправді Міттеран залишився ще при владі на дальший рік, проте прем'єром став деґоліст, мейор Парижа Жак Шірак, і тому до Токіо полетіли вони обидва бо один до одного не мають довір'я. Тепер, як сказано, самі терористи допомогли зібраним у Токіо лідерам знайти спільну мову.

Колишня амбасадорка ЗСА в ОН Джін Кіркпатрик виправдувала у своїй останній синдикаційній статті клопітливих союзників Америки, що, мовляв, кожний із них дбає про свої власні інтереси, так само, як це робить Америка, і тому треба шукати із ними компромісу, а не таврувати їх егоїзм. Конференція отих сімох лідерів найбільш упромисловлених країн, союзників Америки, це добрий форум саме для шукання спільної компромісової плятформи в усіх справах, які там стоять на черзі нарад. Найтруднішою проблемою є саме порозуміння з союзницькою Японією однаково щодо стратегічної ролі на Тихому океані, де СССР шукає супремації, як і щодо дуже егоїстичної економічної політики Японії, яка саме заливає Америку своїм крамом, а не допускає без обмежень американських товарів до Японії. Американський Конґрес, в якому діє дуже сильне і впливове „лаббі" робітничих спілок, вже не раз вимагав відплатної торговельної політики супроти Японії, але Реґен, принциповий прихильник вільної торгівлі, сподівається, що пощастить йому переконати Японію, щоб вона добровільно обмежила свій експорт та відкрила кордони для американського краму.

Вершинна зустріч сімох лідерів вільного світу у Токіо — це історична подія. Тільки з перспективи довшого часу можна буде оцінити її дійсну вартість.

Ярослав Курдидик

ПЕРШИЙ ПОКАЗ МОДЕРНОЇ ВІЙНИ

За кодовою назвою, чи пак кодовим псевдонімом „Операція Ельдорадо Кеніон", скривався вдруге переведений удар ЗСА на Лівію. Властиво, задум, щоб перевести відплатну акцію за підозрілі терористичні напади, які виконали різні екстремістичні групи, майже проти всіх західніх альянтів, не був нічим особливим та неочікуваним. Адже ж загально було відомим, що за всією терористичною діяльністю, скривалася всебічна і постійна допомога лівійського диктатора Каддафі.

Від п'ятьох років, президент Реґен перестерігав Каддафі, як і теж інші радикальні уряди, що ЗСА із погодженням і допомогою союзників, приготовляють „відповідну до обставин форму відплати" за переведені різнотипні нищівні акти. Останньо переведений удар по Лівії, є, начебто „кульмінаційне завершення", яке після майже трьохрічної перестороги, стало тепер дійсністю.

Таку подібну форму „більшої відплати", було заплянововано перевести зараз таки після того, коли в жовтні 1983 року загинуло було 241 вояків американської військової піхоти і 59 французьких парашутистів у Бейруті. І, як тепер щойно виявляється; то ЗСА навіть були погодилися включитися у серію тодішніх відплатних акцій проти терористів, які в тому часі заініціювала і дуже на них полягала — Франція... Але, як виявляється — ЗСА, дослівно в останніх хвилинах відмовилися взяти участь в цій акції — заявляючи, що, мовляв, немає ніяких точно визначених винуватців, хто саме перевів у Бейруті ці жахливі терористичні акти, а збомбардувати тільки „за самим здогадом", що хтось із тих злочинців скрився у котрійсь мусулманській дільниці міста — було рівнозначне із тим, щоби знищувати сотні, а може й тисячі невинних цивільних людей.

В европейській пресі можна було натрапити навіть на натяк про це, що відмова Францією перелету американських бомбовиків почерез її „повітряну територію", щоб таким робом скоротити їм дорогу із Великобританії майже наполовину — була, начебто „відплатою", а може навіть і злопам'ятною пімстою за те, що ЗСА відмовилися були від відплатних акцій ще у 1983 році в Ливані, тільки з цієї простої „престижевої причини", що цей плян вийшов був із Парижу, а не з Вашінґтону...

Але ці всі факти вже за нами, хоч і після переведення цього налету призбиралося стільки писаних і зарекордованих телевізійних сцен, що з них можна було скласти окрему малу бібліотеку. При цьому, однак, слід завважити, що реакції і опінії про цей налет, міжнародні засоби масової інформації насвітлюють і проаналізовують по-різному, а навіть деякі із союзників ЗСА, висовують доволі клопітливі застереження.

Зате, однак, фахова мілітарна оцінка у переведенні цього „акту покарання" Лівії, що руководиться справжньою об'єктивністю, заявляє майже однозгідно, що ця нападна американська місія була першим наймодернішим показом, які це просто неймовірно великі технологічні поступи проблено за останнє 40-річчя, коли повернутися думками до часів Другої світової війни, хоч і в ній продемонстровано чимало нової зброї.

Німецькі військові летунські знавці, мають на це одне характеристичне слово, що це був „майстерштік", який заскочив і здивував увесь сучасний мілітарний світ. При чому підкреслюється, що на це складалися такі компоненти: Найточніше узгіднення усіх діючих і допоміжних факторів, що появилися в акціях летунського бомбардування, які вже зайвий раз підтвердили абсолютну американську технологічну заавансованість і повноцілевміння, найуспішніше нею користуватися.

Ціла акція тривала 12 хвилин часу, в якій взяло участь 51 літаків американських летунських сил, що вилетіли з чотирьох летунських баз у Великобританії, що складалися із 18 бомбовиків типу Ф-111 і типу ЕФ-111 і 30 пальноналивних типу 17-КСІО і 13 — типу КС-35. Із двох літаконосців „Амеріка" і „Корал Сі" вичалило було 79 бойових джетів, що складалися із 15 нападних бомбовиків типу 15-АС і решта для охорони у переведенні акції.

Усі ці разом 130 літаків становили собою переведену вперше, такого типу бойово-нападну місію, яка напевно увійде до військової історії.

Ми зумисне намагалися схопити і переповісти в цьому короткому огляді, очевидно тільки найбільше поверховно деякі факти, що відбулися у цій ґрандіозній військовій події.

Після призбирання і перегляду останньо відомих вісток та перечитання праці Строба Талбота п.з. „Дедлі Ґембіт" і на додаток, бюлетенів із Центру для Метерелогічної і Фізичної Океанології під редакцією відомого знавця проф. К. Емануела, можна прийти до висновку, що у найближчому періоді 1990 років усі дотогочасні нам відомі форми воєн будуть набагато більше загрозливі своєю і засяжністю і нищівністю, тому що нападну зброю обидвох евентуальних воюючих сторін, буде чимраз то важче переконтролювати. Особливо, коли воєнні дії перенесуться у міжпростірність.

Найбільша загроза „нуклеарного голокосту", може постати не тільки із чисто людських помилок, але теж із компюторних недоліків. І ця загроза буде неймовірно збільшуватися.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

„Фортепіянове тріо" Людкевича в УІА

Один із тих виімково цікавих концертів камерної музики в Українському Інституті Америки відбувся в неділю, пополудні, 23-го березня ц.р., у виконанні групи „І Трії". Імена інструменталістів цього ансамблю відомі вже хоч би з останнього сезону, а саме, піяніст Тома Гриньків, скрипаль Йосип Барківський-Берман та віліончеліст Нестор Цибрівський. Музичним референтом є проф. Ігор Соневицький.

Самозрозуміло, що концерт був надзвичайним не через імена у програмі таких музикотворців, як Гайдн і Ляльо, що їх твори виконують усі і всюди, а тільки через ім'я нашого, українського музичного велетня, Станислава Людкевича. Тут, поза залізною заслоною, виконано його капітальне „Фортепіянове тріо", я сказав би — вперше, бо заграння його торік у літниськовому Гантері можна вважати радше генеральною пробою до нюйоркської прем'єри в Інституті.

Справжня шкода тільки, що людей було обмаль. Деякою причиною могли бути не лише збори Кредитівки чи відкриття виставки мистця Л. Гуцалюка, але й сама рекляма концерту в не зовсім властивому напрямі. Бо треба було наголосити в пресі обширніше виконання невідомого і цінного твору Людкевича, а не самий концерт, яких є усюди десятки. Людкевичева ж композиція-новинка — одна. Я переконаний, що такий глибоко хвилюючий твір, як оце Тріо, повинен вислухати кожен українець, що має будь-яке відношення до рідної культури. Навіть як він і не зовсім музикальний, то вислухавши цю високомистецьку композицію зосереджено, в його душі інстинктовно заіскриться краще відчуття національної самопевности, а навіть гордости, що він українець.

Програму розпочало тричастинне „Тріо Ґ-дур" Й. Гайдна, де закінчення виявилося неочікуваною, справжньою найприємнішою несподіванкою. Там, у фіналі твору знайшлось „рондо — по угорськи", де і слухачі відкрили цілу низку милозвучних, західньоукраїнських мелодій і танкових мотивів, які не мають нічого спільного з мадярським характером музики, крім хіба назви „по-угорськи". Десь то мусів Гайдн знайти ці мелодії у якихось мадярських збірниках пісень. Публіка була приємно заскочена рідним, дорогим гомоном, проте в душі остало оте терпке поетове „А славу сусід добрий взяв".

Погідне враження залило по собі „Тріо, ц-моль, тв. 7", французького композитора Е. Ляльо, що легкою сприємливою мелодійністю з'єднало собі присутніх.

Уся друга частина концерту була присвячена нашій репрезентативній музиці Людкевича саме в формі згаданого „Фортепіянового тріо", фіс-моль", що, на щастя, якось продісталось до Ню Йорку. Воно займає вагоме місце у камерній творчості композитора. Твір був написаний 1921 року і новоопрацьований у 1950 роках. Його барвиста, музична палітра пронизана нашим народним мелосом.

А як камерна композиція може чи не повинна задоволити всіх; і тих, що визнають клясичну чи традиційну музику, і тих, що захоплюються романтичною творчістю, а теж і навіть тих, що пропагують модернізм. Усі бо первні згаданих напрямів знайдемо в обсязі цієї композиції.

В першій, найдовшій частині твору, віольончеля наснажена задушевністю мелодії, передає, на тлі фортепіяну, якби звучанням трембіти почерез верхів'я гір, тужливу вістку в далечінь. Цей мотив підхоплює і продовжує скрипка. Настрій і темп пожвавлюється у деякім мажорі дальшої музики. Різкі дисонанси пригадують нам, що це музика нашого сьогодення. Якби особливий наголос поклав Людкевич у цьому творі на віольончелю і Н. Цибрівський виконав своє завдання з глибоким чуттям.

Мелодично, друга частина Тріо, гідна генія Шуберта чи Брамса. Вже розцвіченість перших фортепіянових акордів перероджує розвій музичної піднесености. Прекрасна, ніжна, сповнена глибинної краси кантилена вичаровує ліричний настрій милозвучною наспівністю музики. Дальше настрій веселішає, стає ритмічно танковим. Проте музика цієї другої частини наприкінці повисає у повітрі протяжним, меланхолійним, якби запитом.

Третя частина — це безжурність і гордовита, бундючна розгульність. Довкруги йде притупцьовування і розмашний, шпаркий танець. В жадному разі ніхто не може сказати, що це не чарівна українська музика. Вона всюди тут і наша і рідна. Ця композиція — я парафразую думку Ф. Колесси — може репрезентувати нас на кожній сцені світу.

Публіка дуже щиро дякувала трьом виконавцям за високомистецький, український твір. І треба вірити, що ми почуємо цю композицію ще більше разів. Бо навіть, щоб її належно і насправді глибше відчути, треба прослухати її більше, як один раз.

Іван Солончак

ПЕРШОТРАВНЕВІ РЕФЛЕКСІЇ

Радощі і смутки — це невід'ємні складники життя одиниць та суспільств, що час від часу переплітаються з драматичними а то й трагічними подіями. Трагедія в старогрецькій драматургії — це фатум, це подія, яка обов'язково веде то трагічної розв'язки, це поведінка людини, яка усвідомляє собі, що фінал може бути тільки трагічний і діє свідомо в тому напрямку, бо інакше діяти не може.

Деякі розділи нашої історії приводять на думку власне трагедію в античному розумінні того слова. Таким розділом є історія України цілого XX сторіччя, а особливо її совєтський період. Правда, не всі наші співгромадяни спроможні це зрозуміти, а не всі, що можуть і повинні, хочуть розуміти. Отож не безпідставно Нестор українських журналістів, Іван Кедрин Рудницький, в статті „Спиною до дійсности" висловив таку думку: „Брак почуття реалізму є одною з найбільш характеристичних рис української національної вдачі. Невміння відчувати й розуміти політичну дійсність та виводити з неї логічні висновки по лінії українського державного інтересу — це сумна риса, прикметна українській спільноті й доказана впродовж сторіч трагічними наслідками".

Різні думки може викликати чорнобильська трагедія. Її розмірів та наслідків сьогодні не можна передбачити, але безперечне є одно — вони будуть великі і трагічні. А факт того, що вони розширяться поза межі етнічної української території, у кожного з нас повинен тільки побільшити, а не применшити усвідомлення собі глибини цієї трагедії для українського народу. Молімо Бога, щоб ті наслідки не пригадували нам трагедії 1933 року.

У такій ситуації кремлівські володарі знову задемонстрували свою злочинну і боязливу каґебівську вдачу. Боячись реакції тих, яких вони ведуть, а точніше — женуть до „зореясного комуністичного раю", вони початково хотіли приховати перед світом трагічну подію, а коли це не вдалося із-за її розмірів, вони вирішили її брехливо применшити, мінімалізувати, Яка буде дальша їх поведінка — невідомо, але ясним є, що вона надалі буде забріхана, облудна.

Світова громадська думка виявляє незвичну в такій ситуації здивованість, невиразність. В інших умовах представники держав, громадських організацій та звичайні люди, незалежно від етичних чи ідеологічних орієнтацій клонять голови перед трагедією, яка постигла дану країну внаслідок стихійних нещасливих випадків. Вони висилають менш або більш щирі слова співчуття, залежно від міжнародних відносин з тією державою. У цьому випадку так не було, бож, за офіційними даними в Україні не сталося нічого такого, що могло б притьмарити надуту завжди радість першотравневої маніфестації в Москві, а то й напевно в цілій „необнятій родіні". Американська телевізія присвячує чорнобильській трагедії багато місця. Але крім передачі всяких можливих інформацій, проявляє вона якесь якби нездорове, газардне змагання з офіційними совєтськими засобами масової інформації — щоб не сказати дезінформації — аби тільки виказати якнайбільшу прірву між вістями почерпнутими з офіційних та неофіційних джерел.

І не диво. Бо який же має бути підхід телевізії в інших країнах, коли в столиці держави, яка вся повинна бути сповита в траур, політичний і державний провід влаштовує публічні ігрища передаванні на всю країну, а в фрагментах призначених на закордон демонструється як представники нації найбільш прибитої чорнобильською трагедією, замітають широкими шараварами московську вулицю у жвавих танкових присюдах.

Примусова радість народу з приводу всенародної трагедії як експортний „культтовар" — таке сучасне положення України! Завдаємо собі болісні питання:

Де кінчаються межі посиленого знущання над українським народом?

Де знаходяться грані його морального упадку?

Як довго наш народ буде холодним спостерігачем своєї національної і моральної деґенерації? І чи він є хоч свідомий того, як герой античної трагедії!

Василь Маркусь

УКРАЇНЦІ НА П'ЯТОМУ КОНТИНЕНТІ

(ВРАЖЕННЯ І СПОСТЕРЕЖЕННЯ)

II

Дуже хотів я відвідати столицю країни — Канберру, осідок федерального уряду та різних центральних установ. Канберра — нове місто, щось як Вашінґтон чи Бразилія, побудована десь на вільних незаселених просторах. Це не Ріо, Ню Йорк, і не Мельборн, чи Сидней, а щойно зростаче місто, пляноване як столиця, і ще не завершене чвертьмільйонне скупчення людей, подумане виключно як федеральна столиця уряду. Якраз завдяки ривалізації двох найбільших австралійських міст за титул столиці, вибір упав на нове місто, що щойно мало бути збудоване. Ще й досі Канберра з федеральними установами, що тут примістилися вже близько шістдесят років тому, робить враження якогось провінційного, марґінесового містечка, до якого навіть комунікація утруднена.

А все таки Канберра як столиця імпозантна і дуже раціонально заплянована й розбудована. Її головні будівлі — Державна Бібліотека, Ґалерія, Верховний суд, будинки уряду й окремих міністерств а зокрема парлямент, старий і новий, що тепер будується, військовий меморіяльний музей, чудово розташовані довкола штучного озера Бюрли Ґриффина з його вежею — водограєм, що споруджений на пам'ятку двістіліття прибуття на австралійський континент капітана Кука. Все це робить гарне враження, зокрема якщо оглядати Канберру за доброї видимости з недалекої Чорної гірки та з її вежі — Телеком. Інші будинки, включно з кампусом Австралійського Національного університету, низькі і ховаються у вічно зелених деревах і парках. Властиво, сама Канберра — це суцільний парк.

Якщо маєте можливість за півтора дня перебування у місті ще й побувати на засіданнях сенату, суду й оглянути пінакотеку та музей тубільного мистецтва, то ви як турист зробили максимум. Розбудова міста далі йде „повною парою", зокрема нового будинку парляменту, що буде останнім словом архітектури офіційних споруд.

При цьому варто сказати й про український стан посідання у Канберрі: є там православна церква із спорудженим та відкритим минулого літа пам'ятником жертвам голоду, та українська католицька церква-пам'ятник Тисячоліттю Хрищення, присвячена св. Володимирові із забудуваннями культурного центру та приходства, а невелика українська громада Канберри успішно засвідчує українську присутність у федеральній столиці з її урядовими та чужомовними представництвами.

Сидней — столиця стейту Нової Південної Валії, найчисленнішої щодо населення, бо тримільонове, місто Австралії. Це важливий промисловий, торговельний і комуністичний центр. Сюди прибув перед двісті роками (1788 р.) капітан Артур Филип з тисячею в'язнів, які стали засновниками цієї країни, наче батьками сьогоднішнього Коммонвелту Австралії.

Центр міста справляє сьогодні враження модерного і динамічного міста, положеного з двох боків затоки, що їх сполучує високий залізний портовий міст. Тут скупчуються висотні будинки банків, корпорацій, різних торговельних підприємств, такі звичні для людей, що знають північно-американські міста.

Але одна споруда відрізняється від інших, рівної якій, мабуть де інде нема. Це — Сиднейська опера, побудована в 1956-73 роках на воді затоки, на так званому Беннелонґ Пойнті. Будівля ця незвичайна: колекція кількох похилих біло-рожевих стін, що творять разом наче стіжки двох вітрильників (над головними залями, самої опери та концертовою), і всередині та назовні становлять унікальну структуру, оточену водою. Це проєкт данського архітекта Утзона, що його кошти від початку будови до її завершення збільшилися у вісім раз (спочатку будівля мала коштувати 12 мільйонів). Проте, вийшов безконкуренційний супермодерний будинок, функційно досконалий, з найбільш придатними влаштуваннями, так що сьогодні Сиднейська опера, а не славний кенґуру, є символом Австралії.

Решта Сиднею — це суміш первісного міста з будівлями колоніяльного періоду першої половини XIX століття з архітектурою періоду індустріялізації та з пізнішими розлогими підміськими дільницями, де замешкали пізніші еміґранти, включно із повоєнними „новоавстралійцями", до яких зараховують і українців. Найбільше скупчення останніх у громаді Лідкомб, що становить частину великого Сиднею.

Друге за кількістю населення місто Австралії — це Мельборн, положене над річкою Ярра, що недалеко вливається до заливу Филипа в Тасманському морі. Це так само живий промисловий осередок з багатьма фінансовими інституціями. Помимо супермодерної опери в Сиднеї, Мельборн конкурує з ним своєю культурною і мистецькою діяльністю (театри, музеї, ґалерії). В місті й околиці є три університети. В Мельборні відбулися Олімпійські Ігрища в 1956 році, згадкою по яких залишився Олімпійський парк. Однією із замітних будівель міста є збудована перед сто роками монументальна римо-католицька катедра св. Патрика (будову розпочато в 1863 р.), ім'я якої нагадує, що першими католиками в місті і країні були ірляндці. Сьогодні вони не є більшістю серед католиків після приїзду італійців та інших европейців. Католики тепер становлять четвертину населення Австралії, а своїм числом дещо перевищують другу конфесійну групу — англіканців.

Населення Мельборну (2,7 млн.) живе в центрі міста та в 60-ох дільницях, що є окремими громадами, серед них і Ессендон, головне скупчення українців.

Столиця південної Австралії — Аделаїда також положена близько моря, на побережжі Індійського океану. Це центр промислової, але також хліборобської діяльности, яка розвинулася головно в сусідніх містечках та на просторих ренджах (фармах), щоб згодом на півночі перейти в пустелю. Недалека долина Баросси славиться найкращими австралійськими винами, що їх занесли сюди німецькі колоністи. Аделаїда, єдине місто в стейті, що має більшу українську громаду.

(Продовження буде)

Міжнародна виставка писанок у Мюнхені

Від 6-го до 9-го березня відбулася у Мюнхені в репрезентативному готелі „Реґіна" міжнародна виставка писанок, що в ній взяло участь 90 мистців із 15 національностей, які розклали на столах біля 20,000 різноманітно розмальованих яєчок. Такі виставки відбуваються щорічно у великодньому часі в різних містах Европи.

На виставці в Мюнхені можна було подивляти різні стилі писанок і різні їх величини, почавши від пташиних і голубиних яєчок почерез курячі, качачі, индичі аж до струсиних, а також були виставлені писанки, мальовані на дереві й порцеляні або склі.

Яєчка були розмальовані тушшю, олійними і водними фарбами, а також технікою „батік" — цебто, при помочі воску. Знову інша техніка: шкаралупу яєчка вигладжується їдкими кислотами і формується на ній орнаменти, або, покривши поверхню желятиною, втикається в неї різнокольорові пацьорки і перламутр, формуючи з них відповідні узори чи орнаменти, як людські постаті, портрети, карикатури політиків, яких кругла голова схожа на яйце (частим орнаментом був популярний політик Франц-Йозеф Штраус) або прикрашується малюнками рослинного світу, краєвидами, мотивами казок і звірятами. Фантазія мистців є необмежена і звичайно пов'язана з традицією їхньої країни. Багато експонентів демонстрували їхню техніку писання і давали про неї інформації. У продажі ціни писанок виносили від 10 до 500 нім. марок.

Українські писанки репрезентувала і цим разом відома всім мисткиня Галина Гриценко-Вінтоняк з Мюнхену, що мала свій стенд зараз при вході до будинку й звертала зразу на себе увагу усіх входячих, що зупинялися в подиві перед майстерністю виконання часто мініятюрних взорів з усіх областей України. Пані Галина розпродувала також великодні листівки із чудовими відбитками її писанок, що їх видала власним накладом. Мюнхенську виставку відвідало понад 5,000 осіб.

Подібна виставка відбулася також у швайцарському Берні від 13-го до 15-го березня ц.р., в якій Г. Вінтоняк також брала участь, куди їздить від 1982 року, а у 1985 році виставляла своє мистецтво ще у Кельні. Крім неї, у виставці у Берні взяв участь з українськими писанками Юрій Сиратюк з Курітіби в Бразилії. Всіх експонентів у Берні було 84, а відвідувачів біля 6,000. Виставки у Берні відбуваються від 1976 року.

Промотором цих виставок є швайцарка Гаупт-Баталія. Її стараннями перевидано вже четвертим накладом у німецькій і французькій мовах книжку Іванни і Льорет Луцьо та Анни Кміт, видану по-англійськи в Міннеаполісі, ЗСА, п.з. „Чарівні яйця — українські писанки і як їх прикрашується". Другу книжку про українські писанки видала по-українськи у Канаді Одарка Онищук п.з. „Символіка українських писанок", Торонто 1985 р.

Організатори виставок видають люксусові каталоги з біографічними даними експонента та репрезентований ним стиль. Участь наших мистців в таких виставках є першорядною пропаґандою нашого мистецтва перед чужинцями і за цю їхню активність належить їм заслужене признання й подяка.

Ю. Б.

Вшанували пам'ять проф. Юрія Панейка

Заходами ректорату й сенату УВУ відбулося у Мюнхені у четвер, 3-го квітня ц. р. урочисте відзначення 100-річчя уродин св. п. проф. Юрія Панейка, колишнього звичайного професора й двократного ректора УВУ; довголітнього професора факультету права і суспільно-економічних наук, дійсного члена НТШ і УВАН, видатного науковця у ділянці правничих наук.

Ювілейний вечір започатковано соборною Панахидою за покійних—проф. Ю. Панейка, його братів, Василя і Олександра, і сестру Марію які у свій час у Львові, а також у Мюнхені залишили помітний слід у нашому науковому, культуротворчому і суспільному житті, зокрема на еміґрації. Панахиду за спокій їхніх душ відслужили екуменічно в нашому католицькому храмі Пресвятої Покрови в Мюнхені—о. Йоаким Джуджар і о. Евген Гарабач в співслужінні з о. Архипресвітером Палладієм Дубицьким, настоятелем місцевої православної громади.

Ювілейний вечір відбувся, після Панахиди, в церковній домівці, де зійшлися колишні колеґи і студенти покійного професора, а серед них Владика Володимир (Дідович), колишній довголітній головний секретар УВУ, члени сенату УВУ—ректор проф. В. Янів, обидва декани—проф. З. Соколюк і проф. Г. Васькович, колишній професор і ректор УВУ проф. Ю. Бойко з дружиною, вищезгадані отці, гол. ЦПУЕН—мґр А. Мельник, а також серед чисельної авдиторії-представники наших установ і організацій.

Святочну зустріч відкрив проф. В. Янів, який привітав Владику Володимира, деканів і професорів УВУ та чисельну авдиторію (понад 60 осіб), в тому числі отців, представників установ, студентів. У короткому веденні проф. В. Янів згадав про св. п. проф. Ю. Панейка, відомого науковця і педагога в ділянці адміністрації і права, який два рази (впродовж трьох каденцій в 1948-50 та 1960-62 роках) очолював УВУ на пості ректора і який значно причинився до розбудови і вдержання УВУ в тодішніх складних повоєнних умовинах в Баварії.

Ювілейну доповідь про життя й наукову діяльність проф. Ю. Панейка виголосив проф. З. Соколюк, декан факультету права й суспільно-економічних наук УВУ (колишній студент і докторант св. п. проф. Ю. Панейка). Загальними рисами проф. З. Соколюк накреслив патріотичну родину Панейків, яка в тодішній галицькій дійсності, під австрійською займанщиною, зуміла дати вищу освіту трьом синам і дочці, які пізніше порізному, у ділянках своїх наукових зацікавлень, творчо проявлялися в нашому науковому і національному житті.

Доповідач навів низку родинних спогадів, що поруч з проф. Ю. Панейком заторкнули його двох братів Василя і Олександра і сестру Марію. Найстарший з братів, Василь Панейко (1883-1956) був відомим журналістом, родом з Золочівщини, діячем Національно-Демократичної Партії, редактором журналу „Молода Україна", співредактором „Діла" і його редактором (1912-18), співредактором „ЛНВ" (1908-14). В 1919 р. був державним секретарем закордонних справ ЗУНР, був тоді в рамени уряду членом делеґації та її головою в 1920 році на мирову конференцію в Парижі. В 1925 році був ще редактором „Діла" і журналу „Політика", але виїхав до Франції, а в 1930 роках відійшов від українського політичного життя. Переїхав в 1945 році до Ню Йорку, а в 1955 році до Венесуели, де в Каракасі помер.

Молодший його брат, Олександер Панейко (1891-1950) був проф. в українських гімназіях у Львові, Перемишлі і Коломиї; був педагогом-мовознавцем, перевидав з доповненнями „Правописний словник" О. Ізюмова (1941), склав систему української стенографії і підручник до неї—„Українська стенографія" (1912), склав також підручник „Граматика української мови" (1949), редаґував „Куток мови" у львівських часописах.

Сестра Марія Панейко (1889-1975) була також учителькою,—однією з кращих учительок-методисток українських шкіл у Львові й околицях, а на еміґрації, у Мюнхені,—довголітньою співробітницею Української Медичної Харитативної Служби.

Проф. Ю. Панейко студіював на факультеті права й політичних наук у Львівському університеті, який закінчив докторатом з права в 1910. Свою кар'єру започаткував державним службовцем, дійшовши до становища особистого секретаря тодішнього цісарського намісника в Галичині графа Гуйна. Згодом працював в державній адміністрації Львівського і Краківського воєводств аж до 1926 року. Вміжчасі продовжував свої студії в ділянці практичного самоврядування, студіював у Швайцарії в 1924 р., де збирав матеріяли до своєї габілітаційної праці „Ґенеза й підстави европейського самоврядування", на основі якої габілітувався у Ягайлонському університеті у Кракові в 1926 році.

В 1928 році проф. Ю. Панейко був покликаний на катедру адміністрації і адміністративного права до Вільна, де став надзвичайним професором. Там розвинув він свою педагогічну діяльність, був обраний деканом факультету права і суспільних наук впродовж двох каденцій (1931-32), згодом в 1934 році був іменований членом Компетенційного трибуналу у Варшаві, а в 1936 році став звичайним професором Віленського університету. При цьому слід ствердити, що проф. Ю. Панейко числився одним із кращих знавців адміністрації і адміністративного права в Польщі; тому був іменований і членом трибуналу, але як українця його тримали подалі від Львова.

В 1939 році, з упадком Польщі, переїхав з родиною до Кракова, де продовжував свою наукову роботу і де появилася німецькою мовою його праця „Польське водне і риболовне право" (1943), а потім при кінці війни переїхав з родиною до Відня.

В 1948 році проф. Ю. Панейко переїхав на постійний побут до Мюнхену, де став проф. УВУ, і де ще цього року обрано його ректором і цю функцію виконував він протягом двох каденцій (1948-50). В цьому часі проф. Ю. Панейко значно причинився до правного і статутового оформлення УВУ, чим забезпечив йому визнання баварського міністерства освіти. Проф. Ю. Панейко був обраний ректором вдруге, після смерти проф. І. Мірчука, і тоді очолював він УВУ вже 75-літнім (1961).

Проф. Ю. Панейко виховав ряд студентів-правників у віленському і мюнхенському періоді. Він цінив зокрема докторантів своєї ділянки студій і був добрим і фаховим дорадником і при цьому вимогливим.

Проф. З. Соколюк дав також загальну оцінку правно-адміністративних праць д-ра, проф. Ю. Панейка, які появилися польською, німецькою і українською мовами. При цьому треба згадати, що в УВУ вийшов скрипт „Наука адміністрації і адміністративного права" в 1949 році, але окремі статті і ессеї появлялися в часописах і журналах. Окремою книжкою появилася його „Теорія самоврядування", що видала УВАН в 1963 році.

Своїми споминами про проф. Ю. Панейка, як науковця і дослідника культуротворчих процесів і явищ—поділився з присутніми проф. Ю. Бойко, який дав літературознавчу оцінку—з погляду естетики творчости його статтей і ессеїв, які появлялися тоді в часописах і журналах, що виходили у Мюнхені, а також і закордоном.

Проф. Ю. Бойко накреслив силуетку вдумливого дослідника суспільних і культуротворчих явищ, який присвячував увагу у своїх статтях також визначним постаттям, які причинилися до розвитку людського генія, до розвитку европейської культури, такі постаті як Ґете, Шіллер, Шекспір, Ібсен, Р. Ваґнер й інші; що проф. Ю. Панейко був великим знавцем історії культури і його статті, а зокрема ессеї на філософічні, літературні і мистецькі теми були вислідом аналізи явищ окремих культуротворчих епох глибокодумаючим мислителем. Проф. Ю. Бойко висловив погляд, що деякі статті і ессеї проф. Панейка треба б видати окремою книжкою, бо вони не втратили своєї вартости.

Ювілейну зустріч колишніх колеґ і співробітників св. п. проф. Ю. Панейка,—в тому і представників товариств і установ у країнської мюнхенської громади, що віддали пошану його світлій пам'яті у століття його народження, закрив проф. В. Янів, який подякував всім присутнім за гідне вшанування пам'яті колишнього професора УВУ і відомого науковця.

Позитивним явищем у нашому суспільному житті є те, що українська громада зберігає пам'ять про визначних наших людей, які залишили сліди в українській науці і культурі, і які далі живуть серед нас у своїх творах. Такі вечорі, у міру можливостей, слід улаштовувати і для інших наших провідних діячів у їхні річниці. Спогади про їхню діяльність, про їхню творчість відсвіжують у суспільстві пам'ять про них серед молодшого покоління.

Д-р Б. Кузь

Великоднє...

(Закінчення зі стор. 1)

народу. Сьогодні Великдень в Україні знову проходить в тіні Хреста на Голгофі. Мовчать дзвони, зикриті брами наших історичних святинь, а в церквах, які залишились відкритими, панує чужа московська церква, яка вірно служить інтересам безбожницької влади. Як наслідок, знову стали пророчими слова Шевченка „...виростають нехрещені козацькії діти..."

Кремлівським володарям не дає спокою той факт, що за кордонами їхньої імперії — у З'єднаних Стейтах, в Канаді, Західній Европі, Південній Америці, Австралії та в інших країнах вільного світу — українці живуть вільним життям, зберігають свою культуру, звичаї і мову, мають численні організації, школи, наукові установи, пресу, горнуться до своєї Церкви, прославляють Бога своєю рідною мовою і дітей своїх навчають це робити. Але — останнім часом ми є свідками дедалі ширшого анти-українського наступу в країнах вільного світу, наступу керованого, явно, політично-поліційними чинниками СССР. Ми є свідками очорнювання наших людей, яким за допомогою сфальшованих кагебістами документів приписують несусвітні злочини. З'являються книги і статті в часописах, які підступно очорнюють увесь український народ, його провідників і навіть його історію. Москва підсилає своїх агентів до українських організацій, щоб їх захитати або й розвалити їх зсередини.

Чуємо тривожний запит: Чи втримаємося ми? У відповідь на це з темряви ночі лунає, наповнюючи все світлом, премножне „Христос Воскрес!" і дає нам нові сили, нові надії. Що може бути більш остаточним, як смерть? А Христос переміг її Своїм Воскресінням, і життя вічно пливе. Ми твердо віримо, що прийде й нове воскресіння для нашого народу. Нехай твердять безбожники, що релігія в опанованій ними країні доживає останні дні. Але чому ж вони твердили те саме вже п'ятдесят, тридцять, десять років тому. Це свідчення, що віра живе, що її не може вбити ніщо. Сорок чотири роки тому, на початку квітня сорок другого року, коли в умовах німецької окупації спочатку була відносна релігійна свобода, майже все населення Києва вільно і невимушено заявило себе віруючим. І це — після двадцяти років брутального переслідування і нищення Церкви! Мені ніколи не зітреться з пам'яти масове хрищення в маленькому селі на Полтавщині в липні сорок другого року, під час моєї першої архипастирської подорожі по Лівобережжю. Під темно-синім полтавським небом, під чудовими полтавськими зорями, понад 300 людей — від немовлят до зовсім уже дорослих — приймали таїнство Святого Хрищення, якого вони були позбавлені за безбожницької комуністичної влади. Я глибоко вірю в прихід часу, коли свобода знову засяє нашому народові, і тоді такі містерії будуть повторюватися по всіх широких просторах України.

А тут, в країнах вільного світу, не зважаючи на химерности вільної волі й добробуту, що робить людину байдужою на Боже, ми в абсолютній більшости плекаємо надію на краще майбутнє для всього українського народу, а одночасно твердо стоїмо на сторожі нашої національної спадщини. Ми невпинно розбудовуємо свою Українську Православну Церкву. Виростають нові храми. З наших семінарій виходять молоді священики. Наш осередок в Бавнд Бруку, з його величним храмом-пам'ятником Св. Андрія Первозванного, духовною семінарією, Домом Культури, музеєм, архівом, бібліотекою і цвинтарем-пантеоном уже довгі роки викликає загальний подив серед своїх і чужих у всьому світі. З цими і з новими здобутками ми прийдемо через два роки до урочистого відзначення 1000-ліття Християнства в Україні, до якого ми посилено готуємося.

В надії на світле майбутнє нашого народу і прихід миру та справедливости у всьому світі, я єднаюся з вами, мої дорогі, в радісному Великодньому привітанні: Христос Воскрес!

Ваш у Христі

+ Мстислав,
Митрополит

Великдень 1986 р. Б.
Оселя Ап. Андрія Первозванного.
С. Бавнд Брук, Н.Дж.

СОВЄТСЬКЕ пресове агентство ТАСС засудило заяву в Токіо на конференції сімох індустріяльних країн у справі нуклеарної катастрофи в Україні і совєтського байдужого ставлення до рятункових акцій населення загроженого нуклеарною радіяцією. Таку допомогу пропонували деякі країни Заходу, включно із ЗСА, але Москва не прийняла ані однієї пропозиції. Заяви в Токіо ТАСС назвав „антисовєтською гістерією".

НЕВІДОМІ терористи прикріпили до військового тягарового автомобіля бомбу у Західній Німеччині, яка експльодувала, як автомобіль заїхав до військових бараків. Бомба знищила автомобіль і кільканадцять збірників з бензиною, але жертв в людях не було і ніхто не був поранений. Німецька телевізійна інформаційна служба повідомила пізніше, що бомба наробила шкоди на приблизно 45,000 долярів.

Виставка культурних скарбів Бойківщини

У порозумінні з Дирекцією Студійного Осередку Української Культури при Менор Джуніор коледжі у Філядельфії Головна Управа Т-ва „Бойківщина" визичила на неозначений час Музеєві СОУК поважну кількість експонатів: бойківські регіональні одяги, вишивки, рушники, подушки, ляльки, писанки, дерев'яні мініятури (дві хати), плоскорізьби, кольорові образи церков, побільшені чорно-білі знімки 200 дерев'яних церков на картонах, бойківські видання—збірники, літописи і т. п. та портрети визначних верховинців.

Заходами цих двох товариств у суботу, 22-го березня ц. р., о год. 4-ій по полудні в Музеї СОУК відкрито постійну виставку народного мистецтва і церковної архітектури Бойківщини, а в 5-ій год. ввечорі у авдиторії коледжу влаштовано „Вечір Бойківщини" з добірною програмою та перекускою.

Мистецьку виставку вже в першому дні відвідало багато українців і чужинців, що не скривали свого подиву для багатства і краси експонатів нашої Верховини. Велике зацікавлення архітектурою та виставкою Бойківщини виявила дружина д-ра Дж. Мейса з Гарварду—відомого дослідника Великого голоду в Україні, дідусі якої прибули з Дрогобиччини до Честер у Пенсильванії. Достойна гостя є д-ром антропології, свобідно володіє українською мовою та визначається глибшим знанням історії і культури українського народу.

Бойківський Вечір в авдиторії коледжу відкрив д-р Ігор Мірчук, директор СОУК, вітаючи численних гостей, зокрема сестер Василіянок, який підкреслив багатство фолкльору Бойківщини й унікальність дерев'яних церков, які належать до невеликого числа найбільш архаїчних та високомистецьких зразків церковної архітектури у світі. Прелеґент попросив до слова голову Товариства „Бойківщина" мгра М. Утриска, що подякував Осередкові за влаштування виставки та вечора.

Двомовним конферансьє вечора була Сестра Марія Розмаринович, ЧСВВ, адміністративний асистент СОУК.

Багату змістом доповідь п. н. „Унікальність бойківської культури" виголосив відомий зі своєї красномовности професор університету д-р Василь Луців, ентузіяст бойківської Верховини, який в 70-их роках зредагував об'ємистий збірник „Літературна Бойківщина" та постійно видає цінний виховний журнал „Рідна Школа". Доповідач змалював райдужну картину культурних здобутків у різних ділянках народної творчости бойківського племені. Не поминув теж його визначних релігійних і громадських діячів, письменників, політиків і військовиків. Вирізнив Петра Конашевича-Сагайдачного, героя Відня Юрія Кульчицького, Патріярха Мирослава Любачівського, Івана Франка, Андрія Мельника, Степана Бандеру тощо.

Цінна доповідь д-ра В. Луцева буде поміщена в українській пресі та в журналі „Літопис Бойківщини".

Д-р І. Мірчук зробив англомовне резюме доповіді для чужинців і українських гостей, які не розуміють нашої мови.

Слідувала мистецька програма. Віра Бойко заграла скрипкове сольо у фортепіяновому супроводі Роксоляни Гарасимович „Спомини з гір" Василя Безкоровайного і „8-му сонату" Кореллі. Марія Лисяк, акторка, прорецитувала „По тучі" Василя Пачовського, „Зимозелень" Богдана Кравцева і „Дзвонар" Марії Кузьмович-Головінської. Галина Козак затанцювала танець „Спомини". Адріян і Юрій Леськови—фортепіяновий дует (учні Музичної Студії проф. Зої Маркович)—„Коломийка-Бойко", обрібка Зої Маркович.

Дарка Наконечна і Наталка Кононенко, студентки коледжу, членки танцювального ансамблю під орудою хореографа Галі Козак Левицької—танцювальний дует „На толоці".

Програма була на високому мистецькому рівні і учасники „Вечора" з насолодою захоплювалися музичними продукціями, рецитаціями й танцювальними виступами, спертими на мотивах бойківських мелодій та хореографії. Молоді виконавці програми заслуговують на щире признання за фінезію своїх музичних пописів і стилізованих танців.

Д-р І. Мірчук склав сердечну подяку промовцям, конферансьє та виконавцям програми, а гостям за численну участь на виставці й мистецькому вечорі. Солодким, кавою та чаєм закінчено цю будуючу культурну імпрезу, яка впевнила гостей, що вся територія України, включаючи з гірськими теренами, не зважаючи на нищівні ворожі наїзди, була колискою жвавих культурних процесів.

Тепер, коли московський окупант грабує рештки наших культурних скарбів і в жорстокий та рафінований спосіб затирає сліди нашої самобутности, плекаймо й помножуймо архитвори нашого народного мистецтва та передаваймо їх з покоління в покоління у вільному світі.

О. Татомир

Українець зайняв високе становище в Америкен Експрес

Ню Йорк.—Андрій Олег Боднар з Ярдлі, Па., недавно став віцепрезидентом фінансів і головним фінансовим урядовцем в компанії Америкен Експрес. Цей новий пост А. Боднара робить його відповідальним за фінансові трансакції компанії в Австралії і в районі південного Пацифіку.

А. Боднар закінчив Пенсильванійський університет, перед цим постом працював на становищі віцепрезидента Міжнародної аналізи та був дорадником президента компанії, в якій він затруднений вже на протязі шістьох років, а раніше—фінансовим консультантом в компанії Куперс і Либренд. Одержав диплом маґістра з Дрексл університету у Філядельфії.

А. Боднар з дружиною Христиною і донькою Стеpanією вже перенеслись до Сіднею, Австралія.

Помер св. п. М. Данилишин

У Буенос Айресі, Арґентина, 6-го березня 1986 року помер бл. п. Михайло Данилишин, почесний голова Українського Товариства „Просвіта" в Арґентині, визначний діяч на громадсько-церковній і журналістичній ниві, взірцевий муж, батько і дідусь.

Покійний народився 19-го листопада 1903 року в селі Тарнавка Жидачівського повіту. Через несприятливі обставини витворені польською окупацією виїхав на еміґрацію, прибувши до Арґентини 21-го серпня 1927 року. Ставши членом „Просвіти", 7-го жовтня того ж року, розвинув широкозакроєну діяльність, яку не покидав до останнього дня свого життя, сповненого любови до праці. В році свого приїзду був обраний на голову „Просвіти". За многогранну діяльність в цім Товаристві був найменований 16-го жовтня 1952 року почесним головою.

Поруч громадської праці Покійний присвятив багато труду журналістичній діяльності. Його статті були поміщені на сторінках майже всіх часописів вільної преси. М. Данилишин був також кореспондентом щоденника „Свобода". Зокрема багато трудився біля „Українського Слова", яким керував після свого приїзду до Арґентини. Завдяки його статтям, побут і здобутки українських поселень в Південній Америці знайшли широкий відгук в українській пресі. На особливу згадку заслуговує „Календар Т-ва Просвіта", що появився за його почином в 1934 році та досягнув в пізніших роках 34 випуски.

Його зацікавлення життям українських поселень призвело до відвідування осередків на просторах американського континенту, при чому зібрав унікальний своїм родом документальний архів. В 1979 році він видав працю „Українці в Арґентині", яка присвячена початкам і розвитку еміґрації в цій країні.

Глибоко віруючий і практикуючий християнин, був все готовий допомогти своїй церкві.

В висліді громадської праці та численних подорожей здобув призання і пошану всіх, що його пізнали, обзнайомлюючись при тих нагодах з українською проблематикою у вільному світі.

Все своє життя Михайло Данилишин присвятив розвиткові української громади та ширенню правди про Україну, вказуючи тим самим шлях для молодих поколінь. Поруч цього, був добрим батьком родини та люб'язним дідуньом. Прекметами свого характеру залишив добру пам'ять між тими, що його знали.

Тлінні останки Покійного поховано на міському кладовищі „Чакаріта".

Бл. п. М. Данилишин залишив у глибокому смутку: дружину Розалію, з дому Бойчук, сина Володимира з дружиною Розалією, з дому Марків, та дітьми Марусею, Данилом та Андрієм, доньку Ольгу з мужем Іваном та дітьми Олександрою та Максиміліяном, синів Юрія і Романа, та ближчу і дальшу родину, замешкану в Арґентині, Америці та в Україні.

Н. Н.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГРИГОРІЙ ШКОЛИК, член УНС Відд. 32-го ім. О. Ольжича у Філядельфії, Па., помер 29-го грудня 1985 року на 58-му році життя. Нар. 1927 року в Раві Руській, Україна. Членом УНС став 1976 року залишив у смутку дочку Марію і сина Михайла. Похорон відбувся 4-го січня 1986 року на цвинтарі Пречистої Діви Марії на Факс Чейсі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАТАРИНА КЕТЕРИНЯК, член УНС Відд. 383-го ім. свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Па., померла 1-го січня 1986 року на 72-му році життя. Нар. 1914 року в Бриджпорті, Па. Членом УНС стала 1930 року. Залишила у смутку мужа Френка, сина і дочку, 3-ох внуків і сестру Марію. Похорон відбувся 4-го січня 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Кінґ оф Праша, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Й. Хома, секр.

ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ, член УНС Відд. 320-го Бр. Пресвятої Тройці в Балтиморі, Мд., помер 23-го грудня 1985 року на 59-му році життя. Нар. 1926 року в Балтиморі, Мд. Залишив у смутку дружину Марію, сина Володимира, маму Катерину і сестру Надію. Похорон відбувся 26-го грудня 1985 року на цвинтарі Ґарденс оф Фейт в Балтиморі, Мд.
Вічна Йому Пам'ять!

І. Малко, секр.

МАРІЯ МИКИТИШИН, член УНС Відд. 130-го ім. св. Володимира в Ню Йорку, померла 14-го вересня 1985 року на 93-му році життя. Нар. 15-го липня 1892 року в Україні. Членом УНС стала 1923 року. Залишила у смутку доньку Аґату Іванців, брата Степана Гирного, внучку Джоен і внука Івана. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія в Лонг Айленд Сіті, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Управа

МАРІЯ СМУЗІНСЬКА, член УНС Відд. 76-го ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., померла 19-го грудня 1985 року на 90-му році життя. Нар. 1895 року в Галичині. Членом УНС стала 1915 року. Залишила у смутку дві доньки, Ольгу Морачевську і Анну Тереско і 7 внуків. Похорон відбувся 23-го грудня 1985 року на цвинтарі Евергрін в Гиллсайді, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!

Ю. Демчук, секр.

ДЖУДІ ҐЕШКЕ, член УНС Відд. 243-го ім. св. Миколая в Чикаґо, Ілл., померла 30-го грудня 1985 року на 65-му році життя. Нар. 1920 року в Америці. Членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку мужа Бернарда. Похорон відбувся 3-го січня 1986 року на цвинтарі св. Гробу у Вурті, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

РОЗА НАВРАТІЛЬ, член УНС Відд. 112-го ім. Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 5-го вересня 1985 року на 74-му році життя. Нар. 7-го лютого 1911 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала 1928 року. Залишила у смутку сина Антона і доньку Лезлі Слімак. Похорон відбувся 7-го вересня 1985 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!

М. Капраль, секр.

ВАСИЛЬ НОВОСАД, член УНС Відд. 465-го ім. І. Франка в Ляшіні, Кве., помер 24-го грудня 1985 року на 76-му році життя. Нар. в селі Александрівка, Україна. Залишив у смутку дружину Айліну, дочку Джінет, двоє внуків; братів — Захарія, Петра і Тому; сестер — Анну, Марію і Настю. Похорон відбувся 27-го грудня 1985 року на католицькому цвинтарі в Ляшіні, Квебек, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!

Т. Мороз, секр.

У СКАНДИНАВСЬКИХ країнах нуклеарна радіоактивність не зменшується, а радше збільшується у деяких частинах, зокрема у Швеції і Норвегії, а це вказує, що совєтський реактор чи реактори, все ще випускають радіоактивність чим дуже затурбовані багато країн Західньої Европи, які і так мусіли поробити дуже багато заходів для охорони власного населення перед шкідливою радіяцією. Радіяція тепер менше шкідлива, — заявили речники шведського уряду, — але ми воліли б щоб її взагалі не було.

